

Villangó Fanni

4/a

A hitetlen tengeriteknős

Egy szervolt HAL nem volt, volt helyette sok dínó. Ez a sok dínó annyira volt, hogy nem fért el a szárazföldön. Ezért valamennyi beköltözött a vizekbe. Fogták a batyujukat és belrappoltak a vízbe.

Sok év eltelt már azóta, amikor ez a nagy búcsúzkodás zajlott. A szárazföldi dínók helyét már átvetették az emberek, a kiscica, a kiskutya, a hörcsög és a többi állat. De a vízi hullók helye sem maradt üresen, mert helyette lettek a halak, lett cápa, lett bálna és lett teknős. Ők így együtt éltek a Csendes-óceánban, a Hawaii-szigetekhez nem messze.

Történt egyszer, hogy világra jött egy különös tengeriteknős. Kék volt a szeme, mint az ég, a páncélja pedig a szivárvány összes színét hordta. Hát nem csoda, hogy már kiskorában is mindenki megbámulta. Ennek a csodateknőcnek az anyja mesélt a dínókról. De olyan sokat, hogy tizenegy éves korában kezdte azt hinni, hogy a dínók nem is léteztek. Tizenkét éves kora már teljesen hitetlen lett a régiék iránt. Hiába mesélt a kiskodil, hogy az ő ükükükükapja így, meg úgy küzdött a T-rex-el és ilyen, meg olyan nagy győzelme volt utána, de a tengeriteknőc egyre csak azt mondta: én nem hiszem, mert csak kitaláció! - így élt három évét. Utána tizenöt esztendősen elragadta egy erős áramlat, és vitte, csak vitte ki a sziget partja felé és kidobta a homokba. Alig eszmélt fel máris felkapta egy szélloket, és repítette, csak repítette egyre beljebb a sziget belseje felé. Ledobta valamelyik erdőbe. - Hol vagyok? Merre kell mennem? Elindulok erre: mondta magának. El is indult valamerre, befelé a dzsungelbe.

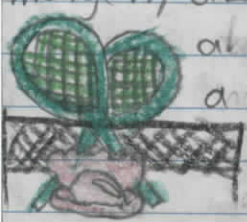
Egyszer odaért egy barlanghoz. Ez a barlang nem is akarmilyen barlang volt! Ragyogott a bejárata. Csábító egy látvány, gondolta magában. Bemegyek, bajom nem lehet! Belépett és azonnal meglátott a falon egy csomó barlangrajzot. Elég ijesztő látvány volt, ezért Tenge Rita, a teknős visszafordult, de a kijáratnak már nyoma sem volt! Így csak befelé tudott menni. Menet közben látott egy olyan rajzot, amin egy mamutvadászat szerepelt. Utána a mamut helyét átvette adindó. Végül már se mamut, se dinó nem volt a falon. Üres volt az egész. Akkor már ember se lehetett, gondolta magában. Meglátott egy fészket, de nem madártojással, hanem dinóéval! Kezdte érezni, hogy melegszik az idő. Rita végül meglátta a fényt! Szabadság, gondolta magában. De nem számított arra amit látott!

Úgy nézett ki, mintha csak egy alagút ment volna át, de ahogy bolyongott a víz felé, egyszer eléngrott egy T-rex! Rita majszörnyet halt ijedteben. Bebújt a panceljába és várta, hogy mi fog történni. A dinó szerencsére észre sem vette, ezért elment mellette. Huhh, akkora malacom volt, hogy az már rőfögött, gondolta magában. Ment tovább és meglátott egy hegyet. Fölment rá és akkor látta, hogy ez egy vulkán! No, ebben a vulkánban nem lava bugyogott, hanem valami rözszen lótt. A teknőcnek a seme, szája tátva maradt, de annyira, hogy beleesett ebbe a kotyvalékba. Nagy szerencsétlenségre éppen most tört ki a vulkán és beleszorult egy buborékba! Csak repült, csak repült, egészen addig, amíg meg nem látott egy csapat stagosaurust.

Azt gondolta lehet, hogy tudnak neki segíteni. Ráng-
ralt a buborék aljára, ami kezdett leereszkedni.
- Stagosaurusok! Tudnátok segíteni? - kérdezte.
- Hogyne! Miben? - Kérdezték.
- Ha odaérek ki tudjátok pukkanítani a buborékokat? - felelte.
- Persze! - mondta az egyik, azzal meglendítette a tuskós
farkát és kiszúrta a lufit. Rita a hátára esett és végig-
csúszott rajta. Nem győzött haldokolni neki. A dinó kérte, hogy
menjenek együtt. Hát így mentek együtt, beszélgettek, kiderült,
hogy az új barátját Di Norinak hívják. Menet közben összeismer-
kedtek Triceratop Szilvivel, a háromszarvú őszállattal, és megnéz-
tek egy Ősmadárgyűrűzést és egy T-rex futamot. Izgalmas volt
mert egymást marcangolták és a győztes egy rokonszen-
ves zöld ragadozó volt. Tíre Xavérnek hívták, természet-
sen vele is összebarátkoztak. Fabrikáltak
egy bűvárharangot, azzal lemerültek
a tenger fenéig, ott megcsodálták
a kirokszaurust, a moszaszaurust
és amikor meguntak konzerv szardi-
niát játszani, kimasztak egy indán a
szerkezetből. Teltek múltak a napok,
jó barátok lettek. Rita már nem is
törődött azzal, hogy honnan jött.
Eközben otthon mindenfelé keresték.
A divány alatt, a szekrényben, a képek mö-
gött, de seholsem találták. Keresték az utcán
is, a postládában, a korallok mögött, a ka-
pakgyűjtőflakonban, kagylókban, a tengeri
golfpáján, a golflyukban, a falu végipatak-
mélyén, az iszapban, de még a teniszpályán is,
a háló mögött, a sellővakond táráshoz,
a tűzcsapban, a cipész műhelyben, az
ott lévő cipőkben. Hazamentek és egy
alaposabb körülnézést tettek a la-
kásban. Megnézték a hűtőben, a vízforralóban,

de még a sör meg borstartóban is. Keresték a kővéfőzőben, kutatták a sütőben, de mindhiába. Rita csak nem került elő. Így hát kénytelen-kelletlen be kellett látni a keresés sikertelen.

De ennek ellenére is közeledett a nap: a kisteknős 16. születésnapja! Nóri, Szilvi, és Xavér is ajándékot keresett neki. Olyan dolgokat, amiről eszébe jutnak ők. El is érkezett a nap.

-Boldog születnapot, Rita! - kiáltották.
-O! Köszönöm! Nem is gondoltam arra, hogy föl fogtak köszönteni! - mondta Rita.

-Tessék! - mondta a stegosaurus, azzal átugrott neki egy kis csomagot. Volt benne egy kép Xavértól, egy karkötő Szilvitől és egy legyező Nóritől.

-De szépek! - örvendezett.

-Mit kaptál a szüleidtől? - kérdezték. Elgondolkodott erre Rita. A szülők biztos halálra aggódtak magukat miatta. Belegondolva, neki is hiányoztak ők. Így hát azt felelte:

-Haza kell mennem hozzájuk.

-Elkísérünk! - mondták.

-Gyertek hát! - kiáltotta és elindultak a barlang felé. Odaértek. Nagy sírás-rívás közt feltáriszngáltak az ajándékokkal és páfránysáttal (Nóri saját receptje alapján). Bement a barlangba és felkiáltott:

-Megígérem meglátogatlak majd titeket! - mondta. Egyet lépett, hátrafordult, de csak a falnak tudott integetni. Mire kiért a barlangból huss, egy szélloket felkapta, a parton áramlattaxi vette át és már otthon is volt. A szülők úgy összereszkedtek, hogy szegényki se látszott a rőzsaszín rúzsréteg alól. Megébedtek, utána összegyűltek a főtéren és hallgatták Rita beszámolóját a kalandjáról.

Mire vége lett, senki sem hitte el neki. Felháborodottan mondta: -Nem hiszitek! AKKOR ezt nézzétek! - mondta, azzal elővette mindazt amit kapott, a képet, a karkötőt, a legyezőt és egy dinotójt, ami abban a pillanatban megrepedt...

VÉGE!

